

Úton Istennel

Textus: 1Thesszalónika 4,1-8

Amikor kicsi voltam, és biciklizni mentünk édesanyámmal, akkor mindig elől kellett mennem. Ennek köszönhetően tudta, hogy nem maradok le, hogy milyen gyorsan tekerek, és időben tudott szólni, hogy mikor merre kell menni. Ugyanakkor én ezt egyáltalán nem kedveltem, sohasem volt biztos számomra, hogy mi felé tartunk, mindig csak az utolsó pillanatban tudtam meg, merre megyünk, s azt sem láthattam, hogy az anyukám éppen hol van.

Pál apostol azonban azt teszi meg ebben az igeszakaszban az ottani gyülekezettel, amit az anyukám annak idején teljesen érthető módon nem tudhatott: melléjük tekert, látta, hogy éppen miben vannak, merre fordítják a fejüket, merre vetik a tekintetüket.

Ez az igeszakasz nem szól másról, mint arról az útról, amelyen jelenleg is jársz. Arról szól, hogy miután a thesszalóniki gyülekezet véleményét formált afelől, hogy azzal, hogy Isten úgy döntött, elküldi a Fiát, hogy meghaljon és feltámadjon értük, - az nem vonhat mást maga után, mint hogy elvetik a sok kis istent és helyette az egy, nagy, igazi Istent választják - azután mi történt, mit mondott nekik az apostol, hogyan kell élniük.

Ez az íge rólad és neked szól, mert már te is döntöttél afelől, hogy Istent akarod követni, hogy vele akarsz járni. Ezen az úton pedig Pál elmondja, hogy mi az Isten akarata: hogy szentségben élj, hogy megszentelődj, hogy ne paráználkodj, hogy ne csapd be a másikat, hogy ne legyél kapzsi. Az az Isten akarata, hogy amikor azon a bizonyos biciklin ülsz, akkor engedd át neki a kormányt, hogy arra menj, amerre Ő szeretné. Akkor is, ha nem éppen kedvező a talaj, ha nem éppen jó időpontban vannak a vizsgák, ha fáradtnak, ha gyengének, ha elesettnek érzed magad. Ezen az úton szemellenzónk nincs, hiszen az ellenkező a szabadságunkkal. Amink van, hogy úgy, mint ahogyan a jeruzsálemi edé-

nyek az Isten ügyére el voltak különítve és ez által szentek voltak, úgy mi is hagyjuk, hogy Ő vezessen az úton, s így menjünk vele együtt a megszentelődés útján.

Tehát kedves Teológus társam, azon az úton, amelyen jársz nem könnyű haladni! Nem könnyű mindig és minden körülmény között előre tekinteni. De ezzel nem te szembesülsz egyedül, hiszen valamennyi biciklistának, aki elhalad ezen az úton, elvonhatja a figyelmét a sok érdekesség, a kísértések. De éppen ebben van a lehetőséged is, mert nem vagy egyedül, mert van kit segítségül hívnod és van olyan keresztény testvéred is, aki szintén átmegy ezeken az útszakaszokon. Pál apostol is a gyülekezet mellett volt, látta a kísértéseket, tudta, hogy ez milyen gondot okozhat, ezért segítő és szerető gondoskodásával intette őket, és ezáltal bennünket is, - hiszen nincs semmi új a nap alatt - arra, hogy engedelmeskedjenek Isten akaratának.

Ha Pál ma szólna hozzánk ezt mondaná: Jól van Testvérem, látom hogy igyekszel, és már arra az útra léptél, amelyen járnod kell. Örülök neked, csak így tovább, sőt igyekezz még inkább, amennyire lehet, s azon túl is. Tudom, hogy nehéz, de ez az út, amelyet járnod kell, ez az, amire Isten elhívott téged.

Lugosi Lili